

116 mill. pølser spises ved pølsevogne i Dk hvert år! D.v.s. ca. 25 pr dansker, uanset alder.

Før man fik pølsevogne, havde man allerede i København fra 1907 kunnet købe kaffe fra såkaldte "kaffevogne". Det var et forsøg på at få arbejderne til at drikke noget, der var sundere end den billige snaps og øl. Det filantropiske træk fra kaffevognene, gik naturligvis ikke igen i pølsevognene, men selve udformningen af de første pølsevogne, var i stil med de tidligere kaffevogne.

De første pølsevogne dukkede op i de Københavnske gader i 1921, men allerede i 1910 kom den første ansøgning til Københavns Magistrats 4. afdeling om tilladelse til at oprette en pølsevogn. Det blev pure afvist, men Charles Svendsen Stevns, der var ophavsmand til ideen, prøvede igen og igen med nye ansøgninger og argumenter. Da det lykkedes i 1921, var en del af forklaringen, at der samtidig førtes en priskrig mellem de københavnske restauranter og kommunen. Forstået på den måde, at kommunen ville have restaurationspriserne ned, men restauratørerne ville have dem op. En måde at bekæmpe de kunstigt høje priser på, var at lade pølsevognene komme på gaden, så også almindelige mennesker kunne få et ordentligt måltid mad i dagens løb. Siden bredte pølsevognene sig til resten af landet.

De første vogne var hvide og af træ og kunne trækkes ved hjælp af stænger på vognen. Siden kom der halvtag på, så kunderne kunne stå i tørvejr.

Den første pølsevogn i Gladsaxe blev indviet i 1950. I Folkebladet for Gladsaxe Kommune stod følgende at læse d. 27/4-1950: "NIC" pølsevognene har premiere tirsdag den 2. maj. Paa tirsdag den 2. maj kommer de smukke nye pølsevogne med de lækre NIC pølser for første gang paa deres stadepladser:

Hjørnet af Søborg Hovedgade og Niels Finsens Alle; Ved sporvognssløjfen; Paa Buddinge Torv og Bagsværd Torv; Hjørnet af Mørkhøjvej og Vandtaarnsvej; Hjørnet af Gladsaxevej og Vandtaarnsvej.

Vognene ankommer til stadepladserne mellem kl. 14-15 og bliver der indtil kl. 23, saafremt de da ikke forinden faar udsolgt.

Et nye og tiltalende led i gadebilledet, og de skal nok hurtigt blive populære.

Ugen efter var der stor reklame i lokalavisen for de nye pølsevogne.

Slagter Jørgen M. Nicolaisen startede forretning på Søborg Hovedgade 200 i 1944, og havde den indtil engang i 1960'erne. Lige fra start af satsede han re-

klamemæssigt på sine pølser, så da pølsevognene kom på gaden i 1950, var de allerede en del af gladsaxe-borgernes bevidsthed.

Det var sognerådet, der bestemte, hvor pølsevognene skulle placeres. Man lagde vægt på, at de ikke kom til at stå lige ud for en købmandsforretning, for så forudså man, at pølsepisningen ville blive ledsaget af øldrikkeri!

Her i kommunen erstattedes pølsevognene lige så stille med pølsekiosker, altså skurvogne, der stod permanent et sted. Når pølsevognene erstattedes med en pølsekiosk, fik ejerne almindelig restauratørbevilling.

Mange af kommunens pølsevogne blev nedlagt af hygiejniske grunde. Der manglede ganske enkelt toiletfaciliteter i nærheden af pølsevognene, hvilket gik hen og blev et krav fra kommunens side.

At være pølsemand har aldrig været en guldgrube. I tyverne kunne en pølsemand tjene en ugeløn på 25 kr., mens en faglært arbejder snildt kunne tjene det tre-dobbelte.

I 1939 fandt Københavns magistrat på at lade tilladelserne til pølsevognene gå til personer, som på grund af alder eller svagelighed IKKE kan påtage sig andet arbejde. Pølsestaderne blev kun givet til folk, der kunne give en lægeattest på, at de havde et handicap. Skikken bredte sig til andre dele af landet.